

თხრობითი გექსტის დაწერა რევამ ინანიშვილის მოთხრობის "გოგონა - ღამე რომ შეუყვარდა" მიხედვით.

სოფლის პაგარა ეზოში, სადაც დილით მხოლოდ ჩიგების ჭიკჭიკი და ქარის ნაბ სუსუნენი აღწევს, მე, ნეკერჩხალი, ვდგავარ. ჩემი ფესვები ღრმად ჩასხმულია ნაყოფიერ მიწაში, გოგები კი ნაზად ირხევიან ქარის, მზის სხივებისა და წვიმის წვეთების შეხებით. აქ, ამ სიმშვიდეში, ცხოვრების წესი ნელ-ნელა, ფრთხილად იშლება, როგორ აგროვებს თითოეული დღე თავის ისტორიას.

პაგარ ბავშვები გარბიან ეზოში, კურები თავის ბუდეებს აცხრიან, გარშემო ნიადაგის სურნელი სავსეა სითბოთი და სიცოცხლით. ჩემი გოგები თვალყურს ადევნებენ მათ, ვგრძნობ სიცილის შთაბეჭდილებას, მზის შეხებას, წვიმის ნაბ წვეთებს, რომლებშიც სიცოცხლე ჩერდება.

ვდგავარ ამ ეზოში მთელი დღე, მთელი წელი. გაფხულის დილით მზის პირველი სხივები ჩემს ფოთლებს ეხება. წყლის წვეთები, რომლებიც ნელ-ნელა მიწიდან ამოდის, ფესვებს სიხარულს აძლევს. ბავშვები მოდიან ეზოში, მირბენენ გოგების გარშემო, ზურგით ქარისკენ ჩახტებიან, აპყვებიან ჩემს ფოთლებს. მათი სიცილი, მათივე სიხარული ჩემი სიხარულია.

მაგრამ გაფხული სულაც არ არის მხოლოდ სიხარული. სიცხე მძაფრია, მიწა მშრება, ფოთლები სუსტი ხდება. ნელ-ნელა ჩემს გოგებზე მხოლოდ წვეთი წყალი რჩება, ხანდახან ქარი ძლიერად რხევს, გოგები სტკივა, ფოთლები ნელ-ნელა ჩამოიფურჩხება. ადამიანის შეხება მხოლოდ მაშინ მძლევს ძალას, როცა ეზოში მიდის, მგვერს მორიდებით ამორებს გოგებს, ოღნავ მორწყავს მიწას.

შემოდგომის სუსხში ყველაფერი ჩერდება. ფოთლები ყვითლდება, გოგები რხევას აგრძელებს, მაგრამ უკვე ნელა, ფრთხილად. ღამეები ცივია, მზე ნელა იშლება ჰორიზონტზე, ქარი მოულოდნელად გაძლიერდება. მე, ნეკერჩხალი, განვაგრძობ დგომას, ფესვებით მიწას ებლაუჭები და ვგრძნობ, რომ სიცოცხლე ნელ-ნელა იხელფლება ჩემს გოგებზე.

გამთარში თოვლი მოდის, ნელ-ნელა ფარავს ჩემს გოგებს, ფოთლები დამშრალია. ხალხი იშვიათად მოდის ეზოში, მაგრამ მათთვის უბრალოდ ხე ვარ. მიუხედავად ამისა, მე ვიცი, რომ აქ ყოფნა უკვე საკმარისია — ვგრძნობ მშვიდობას, სიჩუმეს და ყინულში ჩამალულ სიცოცხლეს.

გაზაფხულზე ყველაფერი იწყებს ჩავლას. პირველი წვიმის წვეთები ნაზად ჩამოისვამს ჩემს გოგებს, ფოთლები კვლავ ბრწყინავს, მიწა სველდება. ჩემი ფესვები ნელ-ნელა კვლავ ძალას იძენს, გოგები ირხევა ქარისა და ჩიგების ფრთების შეხებით. პაგარა სოფლის ბავშვები კვლავ ირბენენ ეზოში, სიცილი გარშემო მთელს სივრცეს ავსებს.

ჩემი ცხოვრება შეიძლება მარტივი ჩანს, მაგრამ ყოველდღე ახალი გამოცდილება შემოდის: მიწის სურნელი, წყლის სითბო, ბავშვის სიცილი, ქარის შეხება, ჩიგების ხმა.

ნეკერჩხალი ვარ, რომელიც პაგარა ეზოში ცოცხლობს, ემსახურება ბუნებას და ადამიანებს,
ინახავს სემონების რიგს და სიხარულს, რომელსაც სხვები ხშირად ვერ ამჩნევენ.

ნიკოლოზ ალიბეგაშვილი